

Ανασχηματισμός + Δημοτικές και Περιφερειακές εκλογές

Το ΠΑΣΟΚ από τη “σκιά” του Πάγκαλου

«**Ό**λοι ήμασταν κοινωνοί μιας πολύ δύσκολης χρονιάς για την πατρίδα μας, που όμως με συλλογική θυσία κάναμε τα πρώτα μεγάλα βήματα, για να κάνουμε την κρίση ευκαιρία, ώστε να αναμορφώσουμε τη χώρα», δήλωσε ο πρωθυπουργός Παπανδρέου τον Δεκαπενταύγουστο, και άναψε ένα κεράκι μπροστά στην εικόνα της Παναγίας της Εκατονταπυλιανής στην Πάρο.

Μιας και ο Δεκαπενταύγουστος δεν είχε τόσες απεργίες για να στρέψουν την οργανωμένη μανία τους, τα παπαγαλάκια στα κανάλια και τις εφημερίδες, πήραν τα εξαπτέρυγα και τα λιβανιστήρια τους και έπιασαν και αυτά δουλειά: «Η κυβέρνηση πέρασε το κάβο» - «ο κόσμος είναι δυσαρεστημένος, αλλά αντιλαμβάνεται την αναγκαιότητα των μέτρων» - «αρχίζει να αποδίδει η εφαρμογή των μέτρων» - «έρχεται κοινωνικό πακέτο στη ΔΕΘ».

Βέβαια αυτά τα φαιδρά και άλλα χειρότερα που λέγονται και γράφονται δεν μπορούν να πείσουν απολύτως κανένα. Η κυβέρνηση εξακολουθεί να βρίσκεται αντιμέτωπη με μια σειρά από προβλήματα και δυσκολίες. Η πολιτική κρίση μέσα στο ΠΑΣΟΚ, όχι μόνο δεν μειώνεται, αλλά βαθιάειν όλο και περισσότερο κάθε μέρα που περνάει και δεν μοιάζει να υπάρχει εύκολη διέξοδος στον ορίζοντα.

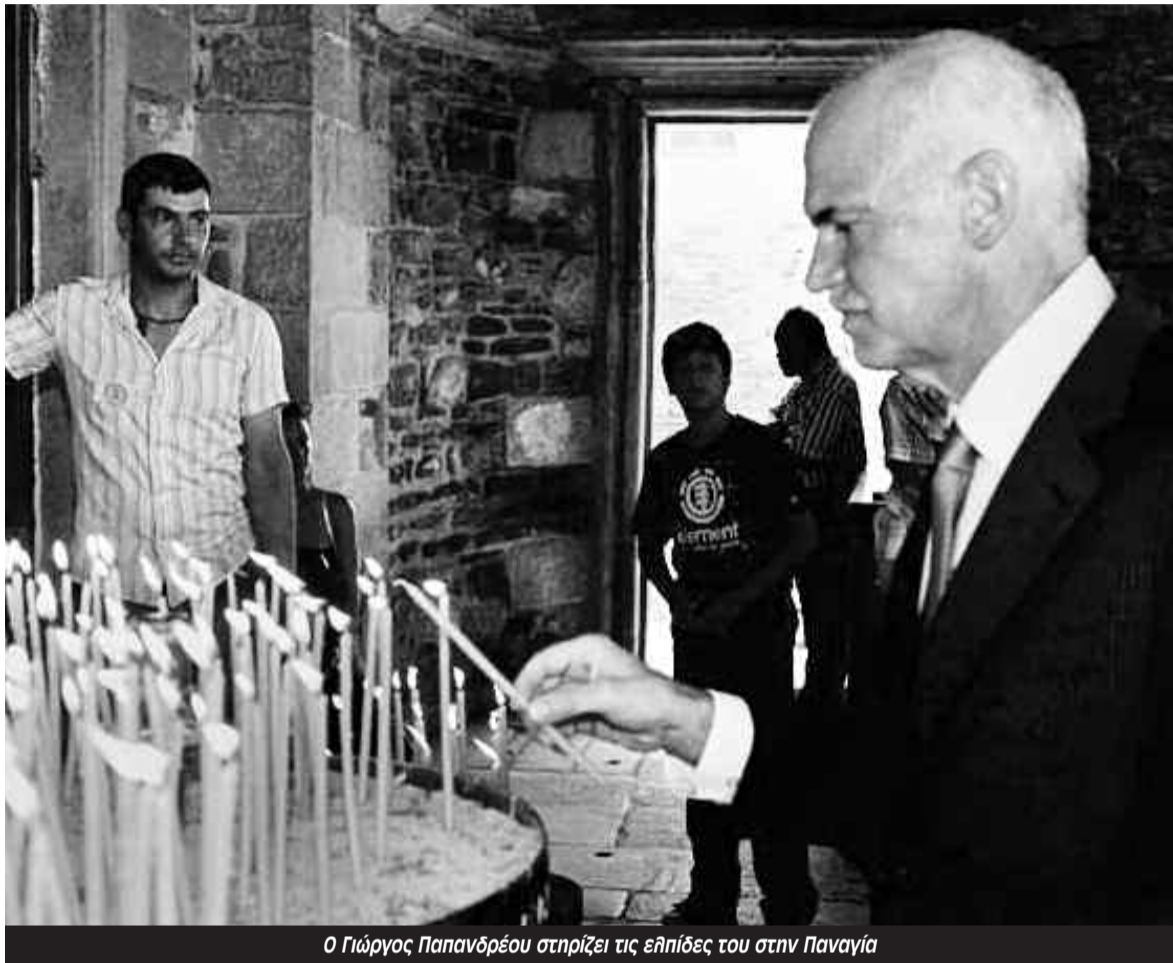
Η κυβέρνηση και ο ίδιος ο Παπανδρέου έσπευσαν αμέσως μετά την επιστροφή από τις διακοπές του Αυγούστου να στείλουν μήνυμα σε «διαφωνούντες» και «διαμαρτυρούμενους» στο εσωτερικό του κόμματος ότι «όσοι δεν μπορούν, να κάνουν στην άκρη». Ο Ραγκούσης ανήγγειλε «δομικές αλλαγές» στην κυβέρνηση και ο ίδιος ο πρωθυπουργός δήλωσε ότι δεν πρόκειται «να διαπραγματευτεί» για τις υποψηφιότητες του ΠΑΣΟΚ στις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές. Το ΠΑΣΟΚ έχει τις «απαραίτητες εφεδρείες», παλιές (Β. Παπανδρέου, Παπουτής, Παπαϊωάννου, κλπ) και καινούργιες για να κάνει στην άκρη τους «γκρινιάρηδες» και τους «καμένους» και να κάνει μια νέα αρχή υπό το συντονισμό ενός νέου «υπερ-υπουργού», υποστηρίζει η σχετική φιλολογία. Όμως και στα δύο αυτά ζητήματα, οι ντουράδες σύντομα σταμάτησαν.

Ενοχλούνται

Όσον αφορά στον ανασχηματισμό, ο σκιάδης συντονιστής αντιπρόεδρος Πάγκαλος, με ύφος Ναπολέοντα, έσπευσε να προκαταλάβει ότι δεν θα αφήσει να τον «καπελώσει» κανένας.

Η δήλωσή του ότι «μάλλον οι άλλοι θα πρέπει να ενοχλούνται καμία φορά όταν πέφτει η σκιά μου -και λόγω των διαστάσεων που έχει η σκιά μου, που είναι ανάλογη με τις διαστάσεις που έχω κι εγώ», είναι ενδεικτική της κατάστασης που επικρατεί ανάμεσα στους υπουργούς στο εσωτερικό της κυβέρνησης. Την ίδια στιγμή ο υποψήφιος για «υπερ-υπουργός» Ραγκούσης σπεύδει να ηρεμήσει τα πνεύματα λέγοντας ότι αυτό που χρειάζεται είναι όλοι οι υπουργοί να κάνουν τη δουλειά τους. Ενώ ταυτόχρονα, στο στενό επι-

στη σκιά της χρεοκοπίας

Ο Γιώργος Παπανδρέου στηρίζει τις εηπίδες του στην Παναγία

τελείο του Παπανδρέου ψάχνουν εναλλακτική αρμοδιότητα για την Λούκα Κατσέλη που όμως δηλώνει ανοιχτά ότι δεν θέλει να εγκαταλείψει το πόστο της.

Και ενώ το «νέο ξεκίνημα» με ανασχηματισμό από μέρα σε μέρα χάνει τη δυναμική του, τα πράγματα δεν φαίνεται να πηγαίνουν καλύτερα στο ζήτημα των υποψηφιοτήτων για τις εκλογές. Εκεί που άλλοτε, οι υποψήφιοι δήμαρχοι διαγκωνίζονταν ποιος θα πάρει το χρίσμα από τη Χ. Τρικούπη, σήμερα οι περισσότεροι κατεβαίνουν ως «ανεξάρτητοι». Σε μια σειρά από δήμους, μπορεί να βρει κανείς να κατεβαίνουν στις εκλογές δύο και τρία πασοκογενή ψηφοδέλτια.

Όσον αφορά τις περιφέρειες και τους μεγάλους δήμους, εκεί τα πράγματα είναι ακόμα πιο δύσκολα, καθώς η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ ψάχνει ακόμα και ταλαντεύεται ανάμεσα σε υποψήφιους που εκτιμά ότι θα μειώσουν όσο το δυνατό περισσότερο τα ποσοστά αποτυχίας - από την Θεσσαλονίκη, την Αθήνα και τον Πειραιά έως τα προπύργια του ΠΑΣΟΚ όπως ο Δήμος Πάτρας, όπου η παραίτηση Φούρα τον Ιούλη (γιατί «τίθενται σε αμφισβήτηση βασικές αρχές και αξίες») έχει αφήσει κενή τη θέση του υποψήφιου Δήμαρχου.

Πίσω από τις ταλαντεύσεις και τις καθυστερήσεις βρίσκεται η καιροσκοπική πολιτική επιδίωξη της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ να διασωθεί εκλογικά επιδιώκοντας συμμαχίες από τη μία με τον Καρατζαφέρη και το ΛΑΟΣ και από την άλλη με τον Κουβέλη και τη «Δημοκρατική Αριστερά». Ετσι ενώ στο

Δήμο Αθήνας ταλαντεύεται ανάμεσα στη Φ. Γεννηματά και τον Κομίνη (που έχει κερδίσει ήδη την στήριξη της Δημοκρατικής Αριστεράς), στην περιφέρεια της Αττικής προσανατολίζεται στον Σγουρό, που ως Νομάρχης, κέρδισε ουκ ολίγες φορές τα εύσημα από τον Καρατζαφέρη και το συρφετό του για την αντιμεταναστευτική ρατσιστική πολιτική του στη Νομαρχία Αθήνας.

Αντίστοιχα, ενώ το ΠΑΣΟΚ στη Θεσσαλονίκη συζητά την υποψηφιότητα Μπουτάρη (επίσης υποστηριζόμενου από τη Δημοκρατική Αριστερά και υποστηρικτή του Καλλικράτη), για την Περιφέρεια Πελοποννήσου ο Ραγκούσης δεν διστάζει να επισημαίνει την «θετική σήμανση της παρουσίας» του Τατούλη, που ήδη έχει κερδίσει την υποστήριξη του ΛΑΟΣ και του Καρατζαφέρη.

Χωρίς μέλλον

Όμως η προσπάθεια της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ να μετατρέψει τη στήριξη του ΛΑΟΣ και της Δημοκρατικής Αριστεράς μέσα στο κοινοβούλιο σε ένα εκλογικό πάντρεμα στις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές είναι ένα πολιτικό εγχείρημα χωρίς μέλλον, ιδιαίτερα μέσα στις σημερινές συνθήκες κοινωνικής και πολιτικής πόλωσης. Είναι μάλλον απίθανο ένα τέτοιο πάντρεμα να εμπνεύσει τους υποστηρικτές είτε των μεν είτε των δε.

Την ίδια στιγμή, η πολιτική κρίση απλώνεται με γρήγορους ρυθμούς μέσα στην ίδια τη βάση του ΠΑΣΟΚ, καθώς πολλά μέλη και στελέχη ακόμα και μέσα από το εθνικό του συμβούλιο

τοποθετούνται πλέον ανοιχτά ενάντια στο Μνημόνιο. Το κλίμα είναι τόσο αρνητικό ώστε διάφοροι «αναλυτές» και «σύμβουλοι» υποστηρίζουν ότι θα ήταν καλύτερα η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ να υποβαθμίσει προκαταβολικά τις επερχόμενες εκλογές για να έχει όσο το δυνατό μικρότερο πολιτικό κόστος από την διαβλεπόμενη ήττα. Όμως κάτι τέτοιο δεν πρόκειται να συμβεί, όχι μόνο γιατί οι περιφερειακές εκλογές είναι αδιαμφισβήτητο πεδίο κεντρικής πολιτικής αντιπαράθεσης, αλλά και γιατί τα συμφέροντα που διακυβεύονται στους νέους καλλικρατικούς δήμους και περιφέρειες είναι μεγαλύτερα από ποτέ.

Πίσω από όλες αυτές τις ταλαντεύσεις και τους πολιτικούς ακροβατισμούς βρίσκεται το συνολικότερο αδιέξοδο στο οποίο έχει περιέλθει η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ. Η πολιτική της χρεοκοπία είναι προφανής: Ενώ επιβάλλει τα πιο βάρβαρα μέτρα υποτίθεται για να «σώσει τη χώρα», το άπλωμα τις τελευταίες εβδομάδες της οικονομικής κρίσης από τις ΗΠΑ ως μια σειρά από χώρες της Ευρώπης, αποδεικνύει περίτρανα ότι η Ελλάδα δεν αποτελεί ένα «παράδοξο» (για το οποίο υπεύθυνο είναι το εγχώριο «σπάταλο κράτος», η «κακοδιαχείριση», «τα συνδικάτα» κλπ), αλλά είναι ένας από τους προπομπούς του βαθέματος της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης του καπιταλισμού.

Και επιπλέον, ενώ υποτίθεται, το «μνημόνιο θα έβγαζε τη χώρα από την κρίση», αυτό όχι μόνο δεν συμβαίνει, αλλά ξαφνικά χρειάζεται «επικαιροποιή-

ση», ένα Μνημόνιο 2 και νέα μέτρα, καθώς ΔΝΤ-ΕΕ και από πίσω τους οι τράπεζες και οι κεφαλαιοκράτες ζητάνε κι άλλο αίμα μόνο και μόνο για να μην δούνε τα δικά τους κέρδη να μειώνονται. Ετσι το «κοινωνικό πακέτο» της Θεσσαλονίκης, πήγε περίπατο με τον κυβερνητικό εκπρόσωπο Πεταλωτή να δηλώνει ότι στη ΔΕΘ «δεν θα πάμε λαϊκίστικα, εξαγγέλλοντας μέτρα που δεν αντέχει η οικονομία μας» και ότι η κοινωνική πολιτική επιτυγχάνεται με «βάθεμα των μεγάλων αλλαγών, που αποδίδουν περισσότερο από ό,τι μια εξαγγελία που δεν θα γινόταν κιόλας».

Αντίσταση

Όμως στην καρδιά της πολιτικής κρίσης της κυβέρνησης βρίσκεται η συνεχής αντίσταση των εργαζομένων από τα κάτω.

Δείχνει το φόβο της κυβέρνησης απέναντι στα εκατομμύρια των εργαζομένων που απέργησαν και κατέβηκαν στους δρόμους στις εφτά, μέχρι τώρα, πανεργατικές απεργίες ενάντια στην κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ. Το φόβο για τους εργαζομένους που συμμετείχαν στις απεργίες που έχουν ξεσπάσει τους τελευταίους μήνες στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα και απέναντι στις καταλήψεις - του Λογιστηρίου του Κράτους από τους απολυμένους της Ολυμπιακής και τους επιτυχόντες στο ΑΣΕΠ, του Εθνικού Τυπογραφείου από τους εργαζόμενους του υπουργείου Εσωτερικών, των Τραπεζών από τους εργαζόμενους του Λαναρά, του Υφυπουργείου Αθλητισμού από τους συμβασιούχους ημέρας στον ΟΠΑΠ - για να αναφέρουμε ενδεικτικά κάποιους από τους αγώνες των τελευταίων μηνών.

Η κρίση αυτή πρόκειται να ενταθεί ακόμα περισσότερο τις επόμενες εβδομάδες καθώς ήδη εργατικοί χώροι, από τον ΟΣΕ και τις αστικές συγκοινωνίες μέχρι τα σχολεία και τα νοσοκομεία, βρίσκονται σε αναταραχή ενώ νέες απεργίες και αγώνες βρίσκονται σε εξέλιξη. Στις 11 Σεπτεμβρη στη Θεσσαλονίκη, η κυβέρνηση Παπανδρέου θα αναγκαστεί να προσγειωθεί ακόμα πιο ανώμαλα στην πραγματικότητα, καθώς θα βρεθεί για μια ακόμα φορά αντιμέτωπη με χιλιάδες διαδηλωτές. Αν τον Αύγουστο, παρά την προπαγάνδα και την επιστράτευση, είχε πρόβλημα να σταματήσει την απεργία των ιδιοκτητών φορτηγών, τα προβλήματα που θα έχει να αντιμετωπίσει τις επόμενες βδομάδες θα είναι πολύ μεγαλύτερα.

Ένα χρόνο σχεδόν μετά τις περσινές εκλογές και μόλις δύο μήνες πριν τις τοπικές, το πλοίο, όχι μόνο τον κάβο δεν έχει περάσει, αλλά μπάζει νερά από παντού. Το πότε θα βουλιάξει, θα κριθεί από αντικειμενικούς παράγοντες, όπως το βάθεμα της παγκόσμιας κρίσης. Αλλά και υποκειμενικούς: από τη δυναμική και την κλιμάκωση των αγώνων και το χτίσιμο μιας ισχυρής εναλλακτικής αντικαπιταλιστικής πρότασης απέναντι στην χρεοκοπία της σοσιαλδημοκρατίας.

Γιώργος Πίπτας